בניית הגשר לאחדות ישראל

שנת 2019

בעשורים האחרונים עם ישראל סובל מפירוד, שאת נזקיו ניתן לראות בכל פינה בישראל. הדבר ידוע לכול, אך המאמצים לאיחוי השבר בינתיים לא נושאים כל פרי. התקשורת ניזונה משנאה שהיא מפיצה בעם, היא מזהה כל פוטנציאל לסכסוך בין קבוצות שונות ויוצרת סכסוכים שרק הולכים ומרחיבים את הקרע הגדול; זאת במסגרת השיטה של "הפרד ומשול" שבה השתמשו שליטים מושחתים מאז ומתמיד. לא מדובר דווקא בשליטי ישראל (שהם בובות בלבד) אלא בקבוצה השולטת מאחורי הקלעים בעולם כולו באמצעות התאגידים שבבעלותה. היא מלבה שנאה בין בני העמים והדתות השונים ובין קבוצות שונות בתוך המדינות. היא יוצרת אנדרלמוסיה ופילוג באוכלוסיית העולם כדי להנציח את שליטתה בה, כדי להחלישה ולגרוף רווחים כלכליים ממלחמות. היא אחראית גם לכל הטומאה שמסביב: סימום הציבור באמצעות סמים/תרופות ומזון בלתי ראוי למאכל, הרעלת התרבות באמצעות הפצת תכנים רדודים רווים באלימות ובמין חייתי ודמוני, קידום הומוסקסואליות ושאר סטיות. והציבור מתוכנת על ידה והולך כסומא. חוקרים רבים סבורים בהסתמך על ראיות רבות, שקבוצה זו מקיימת את פולחני השטן.*

על עם ישראל עדיין מוטל תפקיד רב חשיבות לאנושות, לשמש כמגדלור ולהתנגד לקבוצה השטנית.

הגזירות הקשות שמהן הוא סובל נובעות מסירובו למלא תפקיד זה. האנשים שמייצגים אותו וכן אלה המעצבים את התרבות בישראל מתחנפים לאומות העולם ומאמצים את דרכיהן בשיא העליבות. בישראל שולטת למעשה דיקטטורה שמאלנית-פמיניסטית המשרתת את שליטי העולם. הצבא כיום הוא עסק כלכלי של עשירי הארץ והעולם, והמלחמות המודרניות הן כאמור מזויפות ואינסופיות.

לא ניתן עוד להתעלם מכך. המערכת הנוכחית הגיעה לניוון, השינוי המיוחל לא יוכל לצמוח מתוכה אלא רק מחוצה לה. הוא לא יושג באמצעות התקוממות אלימה אלא באמצעות הגברת המודעות בציבור.

<u>תמונת המציאות כיום בישראל</u>

הציבור החילוני חי בטומאה. טלוויזיה ואינטרנט מלאים תועבה ואלימות, הומוסקסואליות ופריצות, מטריאליזם, מזון תעשייתי ומזיק. השימוש בסמים בקרב צעירים הינו נגע רע בכל העולם כולל בישראל. כמעט דור שלם מכור לאחד או יותר מהגורמים שבקטגוריות אלו: סמים/תרופות, מזון מזיק, סלולר, מחשב וטלוויזיה. התרבות חולה מאוד.

הציבור הדתי חי אמנם בקדושה מסוימת אבל נתון להשפעה מנוונת של הדת שקפאה על שמריה, מסתגר בתוך עצמו במקום להתפתח ולהעניק לציבור החילוני האבוד חלופה טובה לחיי הטומאה. בתהליך הדרגתי ובלתי מורגש שחל במאות האחרונות, הדתיים עברו יותר ויותר לעסוק בקליפה של הדת במקום בתוכן. בורא העולם הורה לבני ישראל להפוך את עצמם למשכן בשבילו, להיות לעם קדוש. אלפי שנים חלפו ועדיין בודדים בלבד קיימו את ההוראה ואפשרו לנשמה האלוהית לנבוט בתוכם. עם ישראל כבר היה צריך להתקדש והתהליך עדיין מתעכב.

בעת כתיבת שורות אלה, נראה שאין לבורא העולם שום נציג משמעותי עלי אדמות המתאים לתפקיד של מנהיג, בינתיים אין בנמצא שום הנהגה טובה שתתנגד לשילטון החושך ותושיע את ישראל ואת האנושות. במקום זה יש שלל מגמות וקבוצות (חלקן חיוביות) שמשוכנעות שהדרך שלהן בלבד היא הנכונה, אבל בעצמן הן מתבדלות במקום להביא לאחדות. הדתיים חיים בקדושה יחסית, שאולי שומרת על כל העם מפני גזירות קשות יותר, אבל לא זו הדרך לישועה. רודולף שטיינר באחת מהרצאותיו סיפר על האיסיים, על כך שהם שחיו בקדושה רבה מאוד, שלוציפר (סמאל) היה עומד מחוץ למתחם שלהם ולא יכול להיכנס מפאת קדושתם, ולכן הוא הגביר את הלחץ שלו על כל שאר האנושות שבחוץ. יוצא מכאן שהאיסיים, בעצם התבדלותם נהגו בסוג של אנוכיות. זה דומה במקצת למצב שיש היום עם הדתיים. יש להצר

על כך שהם (במיוחד אלה מהם העוסקים בקבלה) הרחיקו את עצמם מהעם, ובעצם גם מבורא העולם.

אדם אינדיבידואל שזקוק לחופש לא יכול בשום אופן לקיים אורח חיים דתי לפי החוקים הנהוגים בימינו. חשוב להדגיש שבמושג חופש אין הכוונה לבטלה או לפריקת עול (שרק משעבדים את האדם עוד יותר ליצריו ולתאוותיו הנמוכים), אלא לחופש של האדם לנהל את חייו בעצמו לפי סדר יום משלו, עם תחושת **חירות**, תוך כדי שמירה על המרחב הפרטי שלו. רבים בציבור החילוני משוועים לרוחניות והדת לא מסוגלת לספק להם מענה הולם. אין בנמצא שום קהילה דתית שהם יכולים להשתלב בה.

<u>עצמאות ואחריות</u>

כל אדם מגיע לשלב הבגרות בחייו, שבו עליו לעזוב את בית הוריו ולצאת אל העולם. הציבור החילוני, באופן כללי, מתנהג כמו נער שקיבל חופש ועצמאות בשלב מוקדם מדי, לפני שהיה בשל לכך: מיד נכנע לפיתויי העולם ואיבד את דרכו. הציבור הדתי מנגד, משול לאדם מבוגר שמסרב לעזוב את בית הוריו בגלל הפחד מהחופש, לאור הניסיון של הנער האחר שאיבד את דרכו. הוא עושה כמיטב יכולתו למען אביו (בורא העולם) ולא מבין שהוא מסב לו עוגמת נפש בסירובו לפרוש כנפיים ולעזוב את הקן. הלוא ידוע הדבר בקרב הדתיים, שמטרת התגשמות האדם בגוף היא לעמוד בניסיונות ולבחור בטוב, בחירה חופשית כמה שיותר. בורא העולם הסתיר את פניו מהאדם כדי לתת לו בחירה חופשית, כיוון שבמציאות של אלוהות גלויה הרוב יבחרו אוטומטית בטוב וזה מנוגד למטרה. אבל זה פחות או יותר מה שהדתיים עושים: מוותרים על עיקר הבחירה ופועלים "על אוטומט" לפי חוקי התורה.

הדתיים מחכים לזמן כניסת השבת, בדיוק על הדקה. זה מראה עד כמה הם איבדו את המהות האמיתית של השבת. הם פוחדים מכך שכל רפיון קטן יפרוץ את הסכר ויביא לקריסת כל חוקי הדת בתוך זמן קצר. זהו פחדו של מי שלא השיג את המהות של הדברים ולא מקיים את המצוות מתוך הנאה. כשמקיימים מתוך הנאה ומתחברים לרוחניות ולקדושה האמיתית של השבת, כל ההקפדה מיותרת. סביר להניח שרוב משך ההיסטוריה מאז שניתנה התורה, עם ישראל שמר את התורה ואת השבת בצורה שפויה ומאוזנת. אמנם כיום יש אינספור פיתויים מסביב והמשימה קשה יותר, אבל ציבור שמחונך כהלכה צריך להיות חסין מפני השפעות הטומאה, וזה מתאפשר כשהוא מחובר למהות האמיתית של הדברים. חיזוק הקשר הישיר עם הבורא הוא האמצעי היעיל ביותר במאבקו של האדם כנגד יצר הרע.

טומאה מודרנית, המותרת על פי היהדות המודרנית

ישנה כיום טומאה שלא אסורה על-ידי ההלכה, מכיוון שלא היתה קיימת בתקופה שבה ניתנה התורה. רוב הדתיים עדיין אוכלים בשר, כולל בשר של בעלי-חיים שעברו התעללות על ידי תעשיית המזון, בתנאי גידול אכזריים ביותר. יש בכך משום עבירה ברורה מעל לכל ספק על איסור צער בעלי-חיים**. זהו בשר טרף. אך מכיוון שמדובר בתעשייה עתירת ממון, המוסדות הדתיים "מקטינים ראש" ונותנים לכך הכשר. זה לבדו מראה עד כמה הסתאבה והתנוונה ההנהגה הדתית בעם ישראל, בפועל היא מחטיאה את כל צאן מרעיתה.

אלכוהול: בתקופת התנ"ך כשהאדם היה פחות מפותח מהיום, היה לגיטימי לעתים לשתות יין (משקה שבוודאי גם הכיל פחות רעלים מזה של היום). כיום מדובר בסם שאדם מודרני אמור להימנע ממנו ביחד עם שאר הסמים.

חוסר צניעות: אצל האדם בדרגה הבהמית, הגבר נתון להשפעה חזקה של יצר המין ולאישה ישנה תכונה מובנית של פתיינות. היהדות ידעה זאת ולכן הושם דגש כה חזק על נושא הצניעות. אולם אפילו אישה הלבושה לפי כל כללי הצניעות, יכולה לפתות גברים באמצעות מחוות גוף שונות (ואולי גם באמצעות כוונותיה המוקרנות ממנה ונקלטות בנפש הגברים, באופן על-חושי) גם באופן בלתי-מודע. מנגד, בחברה מתקדמת יותר שבה האדם כבר התעלה מעל לדרגה הבהמית, אישה יכולה להלך אפילו בבגדים קצרים מבלי לעורר כל תאוות מין בגברים; מכיוון שהיא כבר השילה מעצמה את הפתיינות המובנית, והגברים התעלו מעל ליצר הפרימיטיבי. מדובר בתהליך הדורש בשלות מצד החברה. העובדה שהעם נדרש לדבוק בקנאות במנהג הישן, היא תוצאה של הישארות ברמה הפרימיטיבית. שיא האבסורד הוא בהיתר שניתן לנשים בחברה החרדית המודרנית לשימוש בפאה נוכרית (שנובע מרצונן להתגנדר ולפתות גברים, אף שלא תודנה בכך). מתנגדים לכך רק קומץ של רבנים שעוד נותרו בהם חוש הכרת הרע ויראת שמיים אמיתית.

אילו הדתיים כיום היו מחוברים לנשמתם, היו מבינים שמדובר בדברים טמאים ואסורים.

אינדיבידואליות

האדם כיום נמצא במעבר לשלב של אינדיבידואל, זהו שלב הכרחי בהתפתחות שלו (לפני השלב שבו הוא חוזר לאחדות עם האלוהים בתור תודעה בעלת מודעות עצמית). הדתיים מתעקשים לחיות בקהילה ומסרבים לעבור את השלב הזה, שהוא בבחינת "רע הכרחי". דתיים עדיין זקוקים למניין גברים כדי להעניק לתפילתם את הכוח להגיע לעולמות העליונים, בזמן שאדם שהגיע

לאינדיבידואליות שלמה בצורה נאותה (מבלי ליפול לאגואיזם) מפתח בעצמו את העוצמה, שבעבר היתה מושגת רק על-ידי קבוצה.

<u>התעסקות בקליפה במקום בפרי</u>

הדתיים חיים באמונה שהתורה היא נצחית ואין לסור ממנה ולא להשמיט ממנה פסיק, מקיימים אותה באופן המחמיר ביותר, שבינתיים כבר הפך לכפייתי. בכל דבר יש חִיוּת וחיוניות, ואחר כך מגיע זמן שהוא הופך לקליפה אם לא השכיל לשמור על החִיוּת ועל האיזון. התורה היא אמת, אבל הדתיים כיום עוסקים בקליפה שלה הרבה יותר מאשר בפרי.

גם בחברה האנתרופוסופית שהקים רודולף שטיינר (שחי לפני כמאה שנה) כיום עוסקים בקליפה של האנתרופוסופיה יותר מאשר בפרי; המרכז האנתרופוסופי שבדורנאך (שוויץ) הוא עסק שמפרנס את עובדיו, יותר מאשר מרכז להפצת ידע כפי שנועד להיות. כך קורה בכל דת או סוג של לימוד. לאדם אין מנוס מלפתח בקרבו את הקול הפנימי, האלוהי, שינחה אותו. בקבלה מלמדים על האני האלוהי, הנשמה, אבל נראה שהדתיים מסרבים לתת לנשמה לנבוט בתוכם ולהנהיג אותם; רובם מעדיפים להישאר ברמה של נפש, מונהגים על-ידי חוקים ישנים והוראות של רבנים פוסקים, כי זו דרך קלה יותר שפוטרת מאחריות ומנטל הבחירה החופשית המוטל על כל אדם השואף לחיים מוסריים.

היהדות מייחסת חשיבות רבה למשפחה, ובצדק. אולם במציאות הנוכחית, רבים מהחוזרים בתשובה מתרחקים ממשפחותיהם עקב חוקי הדת (בעיקר איסור הנסיעה בשבת/חג). תוצאה עגומה זו היתה נמנעת אילו הדת היתה מונהגת בצורה נכונה.

<u>השינוי המתחייב</u>

הדת חייבת לעבור שינוי שמתאים לזמן הנוכחי, זמן של רוחניות גדולה שבאה לעולם ובו האלוהות מתחילה להתגלות אט-אט מחדש, למי שמבקש אותה. היהדות, באמצעות תורת הקבלה, צריכה להפוך למקור ידע שמעודד את המאמין לשאול ולחקור, בשונה מהציות העיוור שהיה נחוץ בעבר כשהאדם עדיין לא היה מפותח מספיק. כיום ניתנים בכמה מקומות בישראל שיעורים נפלאים בתורת הקבלה (למשל בישוב אור-הגנוז שלמרגלות הר מירון), שיכולים לעזור לכל אדם ללמוד את מהות ומטרת החיים ולהימנע מטומאה; אבל הם עדיין לא נותנים מענה לאדם האינדיבידואל שמחפש את הדרך להתחבר אל בורא העולם, מתוך מימוש של ייעודו האישי והייחודי. ההתפתחות על פי תורת הקבלה, שמדרגותיה מיוצגות על ידי דומם, צומח,

חי, מדבר, ובשלבים הבאים אדם קדוש המסוגל להתגבר על מגבלות הזמן והמרחב (נבואה, "קפיצת הדרך" וכיוצא באלה) – זוהי התפתחות של שחרור ויציאה אל החופש. הדת הפכה במשך הזמן, בלי משים, מגורם שמעודד התפתחות לגורם שמעכב אותה (לפחות לגבי האנשים המתקדמים יותר מבחינה רוחנית, אם לא לגבי כלל העם).

<u>דרכים שונות</u>

היהדות הרפורמית אינה מספקת מענה לצורך השעה, היא נכנעת ליצר הרע ורק מתרחקת מהמטרה אף יותר מהיהדות האורתודוקסית. גם ביהדות המשיחית (יהודים שמקבלים את ישוע והברית החדשה – ציבור שהולך וגדל בישראל) ישנה התרחקות מהמטרה, עבודה זרה; לא בגלל ישוע עצמו אלא בגלל דרך האמונה שלה בו; אף על פי שקבוצה זו מאופיינת באהבת ישראל, האימפולס המנחה אותה זהה במהותו לאימפולס המקולקל והלוציפרי שעליו נבנתה הנצרות עם הברית החדשה.

ובקשר לישוע עצמו, האיש שמושמץ על-ידי היהדות: אף על פי שלכותב אין וודאות בנושא, מאמר זה יוצא מהנחה שישוע היה קדוש ואולי אף ברמה גבוהה ביותר. רוב הציבור מכיר את דמותו רק מ"הברית-החדשה" המסולפת והנגועה בשנאת ישראל, מהגמרא, או מתוך הספר "תולדות ישו" שנכתב במטרה להכפיש את שמו של ישוע באמצעות שקרים; זהו ספר שכולו הוצאת דיבה וממנו לומדים הרבנים לדורותיהם להוקיע את ישוע ולהכתירו כמשיח שקר. כל מי שלומד מספר זה חוטא בלשון הרע, לא כל שכן מי שמלמד ממנו. יש לבחון מחדש וללא דעה קדומה את דמותו האמיתית של ישוע ואת חשיבותו לעם ישראל. אין להוציא מכלל אפשרות שכל הגזירות שפגעו בעם ישראל מאז תקופתו של ישוע, נבעו מסירובו של העם לקבל את ישוע ואת המסר שלו. במיוחד הכוונה היא להוראתו לדבוק במהות שבדברים במקום בקליפה. יש לזכור זאת שאפילו לפי הברית-החדשה, ישוע התכוון בראש ובראשונה לפעול בקֶרֶב עמו שלו שאותו אהב ללא ספק, ולא בקרב אומות העולם. דבריו של ישוע נדחו בתקופתו על-ידי ההנהגה הדתית היהודית, והתקבלו דווקא על-ידי אלו מקרב אומות העולם שלא היו ראויים לקבלם: האספסוף הנוצרי שביצע בשם ישוע פשעים איומים כנגד עמו שלו, מאז ועד לימינו.

מי שקרוב לבורא העולם תמיד מעורר על עצמו את שנאתם של אלו הפחות קרובים, כי הוא מציב להם ראי לפגמים שלהם וזה מאיים עליהם. שנאת ישוע על-ידי הנהגת היהדות מאוד מזכירה את שנאת ישראל על-ידי אומות העולם.

גאולה

ישנה סברה בקרב הדתיים, שהגאולה תבוא כשעם ישראל כולו יחזור בתשובה. קל לציבור הדתי להשתכנע בכך לנוכח הטומאה המשתוללת בציבור החילוני בישראל; אבל יותר מכך זה קורץ לציבור הדתי, כי משמעות הדבר היא שהוא פטור מן הצורך לערוך בדק בית ולשנות את דרכו בצורה משמעותית. כביכול החילוניים המהווים כיום את רוב העם, בזוהמת סדום שלהם הם האשמים במצב וזו חזות הכל, ואת כל המאמצים יש להשקיע בהחזרתם בתשובה. אולם נטישת העם את הדת וכניעתו לפיתויי הטומאה מלכתחילה לא היו מתרחשות אילו מנהיגיו הרוחניים של העם היו משכילים לדבוק היטב בדרך האלוהים***. אילו דבקו באלוהים ושימשו כנציגיו עלי אדמות, חזקה עליהם שהיו מקרינים מתוכם את אור הקדושה על כל הסובבים אותם והעם לא היה נוטש. בינתיים הקדושה הלכה ונתמעטה, מספרם של הרבנים הקדושים שעוד נותרו הלך ונדלדל והם הפכו למנהיגי הציבור הדתי בלבד במקום למנהיגי העם כולו. כדי להימנע מהתמורות המתבקשות התבצרו בעלי ההשפעה בעמדתם, ציטטו מהתורה ופירשו לפי רצונם והפכו את היהדות לצורתה המוכרת כיום, שהיא קליפת היהדות. חילוניים רבים בעלי תודעה מפותחת, אילו נכנסו למסגרת זו היו אומללים.

במושגי זמן של היסטוריה, השינוי צריך להיעשות במהרה כי לא נותר עוד זמן רב. לפי הסימנים: הטרור, המצוקה החברתית, שינויי האקלים ואסונות הטבע המתגברים והולכים, העולם עומד על סף אסון, אולי הגדול ביותר מאז המבול של נוח – שקיעת אטלנטיס.

---

*בנושא זה מומלץ לקרוא את סדרת הספרים המרתקת "כל בעלי הפרוטוקולים של זקני ציון" מאת הדסה ארבל, החושפת את התוכנית המפורטת של הקבוצה השטנית. קבוצה זו חותרת תחת האנושות, תוך כדי טפילת האשמה על העם היהודי המשמש לה כשעיר לעזאזל, באמצעות המסמך המזויף והידוע לשמצה "הפרוטוקולים של זקני ציון". המחברת מוכיחה כי מדובר למעשה במסמך אמיתי ושטני, שכותרתו בלבד היא מזויפת.

**על נושא צער בעלי-חיים ביהדות כתב אסא קיסר בפירוט בספרו *לפני עיוור*, תוך הסתמכות על דבריהם של גדולי הפוסקים. הספר מוכיח מעל לכל ספק שהבשר התעשייתי הוא טרף.

***"דרך האלוהים" – מושג זה בוודאי נתון לפרשנות, במאמר זה הועלו רק מספר השערות בנושא: דחיית המסר של ישוע, קפיאת הדת על שמריה וכו'.